

הגבורה, כדי לשכוף ולשקט רגזה וכעסיה, כדי שישתברו השערות מפל שלויהן ולא יתגברו ולא יתרחזקו, בעוד גגמא זו הפהן שמניר את הלויים פנופה כדי שישתקט הצד של הגבורה שלויהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם. בא רביה יהודיה ונשק את ידיו. וכשיתעورو הדינין בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום, אברם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, זהו שפטותך ועל זעם בכל יום:

את אשר ללוים וגוו'. בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים יעבד, בן חמישים שנים עולה למקומו ומעתיר, ועשרים וחמש יעבד, שהרי אדם (בא ראה, לו בן עשרים וחמש שנים עולה למקומו ומעתיר, ועשרים וחמש שנים יעבד, עד שעולה לדרגת חמישים), כשבועלה לרוגה זו של חמישים שנים וhalbאה, יורד מפרק האש שבבו. וכיוון שהאש והחמיות מתקררת, הרי הוא פוגם לאותו מקום שנקשר בו.

עוד, שקול זמורה לא כל כך נקשר בו, וקול אריך שלא יפוגם, אלא אריך להתחזק, שהרי במקום סדין רקשה עומד, ולא בחלשה. ומשים זה אריך שלא יפוגם אותו מקום שהויא קשור בו, שהויא דין רקשה, ולא החלש, ועל זה לא אריך להראות חלשה כל בכל האדרדים. ארשי האיש שמשתדל בתורה וידע דרכיו קקדוש ברוך הוא ולא סוטה לימין ולשמאל, שפטותך (הושע י) כי ישרים דרכיו.

ונדרב ה' אל משה במדבר סיני וגוו'. אמר רבבי אבא, מה הטעם הזהירם כאן על פסח, והרי נהבאר להם במצרים? אלא בשנה השנית זה היה, שחויבו

שישפbero השערות מכל שלויהן ולא יתגברו ולא יתחזקו,בעין גגמא זו הפהן שמניר את הלוים תנופה כדי שישתקט הצד של הגבורה שלויהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

בא רביה יהודיה ונשק את ידיו. וכשיתעورو הדינין הנמצאים בכל יום יום, אברם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הדא הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום. (עד כאן מההשפות).

זאת אשר ללוים וגוו'. (במדבר ח) פא חי, ליוא בר חמישין שנין סליק לדוכתיה ואתעטר. וחמש ועשרין שני יפלח בר חמישין יפלח, דהא בר נש (כ"א תא חי ליוא בר חמישין ושערין שני) סליק לדוכתיה ואתעטר. וחמש ועשרין יפלח עד רסליק לרוא חמישין). בד סליק להאי דרגא ד חמישין שנין ולחלאה, נחית מן תוקפא דasha דביה, ובין דasha וחמיימת אתקדר, הק פגיים לההוא אחר דאתקשר בה.

יעוד, דקלא דזמרא לא אתקשר בהדייה כל מה. וקלא בעי דלא יתפסם, אלא בעי לא אתקפא, דהא באתר דיננא מקיף קיימא, ולא בחלשה. ובגין לך בעי דלא יבגיהם ההוא אתר דאתקשר בה, דאיו דיננא מקיפה, ולא חלשה, ועל דא לא בעי לאחזה חולשתא כל בכל טרין. זאה הוא בר נש דאשף כל באורייתא, וינדע אורחוי דקודשא בריך הוא, ולא סטי לימנא ולשמאלא, דכתיב (הישע י) כי ישרים דרכיו י.

נזכר י אל משה במדבר סיני וגוו'. (במדבר ט) אמר רבבי אבא, מי טעם אזהר להזון הכא על פסחא, והא אתר ליה במצרים. אלא בשנה השנית הוה, דישראל חשיבוי דהא